

han nogenlunde vil varetage sin Pligt i Politiets Tjeneste, har faaet langt alvorligere og vanftelligere Pligter at opfylde end tidligere. Naar dette nu er saa, vil man saa virkelig drifte sig til under disse Forhold at svække den ringe Politimagt, som findes omkring paa Landet? De ærede Herrer maae dog vistnok indrømme, at, naar man tager Lønnen bort, og naar man lægger Valget i Sogneraadets Haand, er det meget tvivlsomt, om ikke den ringe Politistyrke paa Landet vil blive endnu langt svagere, om man ikke vil have et ringere Udvalg mellem de Mænd, det kunde være ønskeligt at tage, end man nu har, og om ikke de Forordninger, der kunne stilles til den Mand, der skal udføre denne Gjerning, ganske naturlig blive mindre. Det er indrømmet fra alle Sider, hvor forskellige Anskuelserne end ellers kunne være, at under de forandrede Forhold maa Politistyrken paa Landet forstærkes, og som Følge deraf er der ogsaa paa adskillige Steder, men dog endnu paa forholdsviis kun saa Steder, indført et bedre Politii, tildeels ridende Politii paa Landet, hvor saadant ikke tidligere fandtes. Naar man ofte har hørt Klage over, at det er nødvendigt at udsende Mænd her fra Hovedstaden for at lede større Undersøgelser, saa staaer det, at de udrette Noget, ofte i en meget nær Forbindelse med, at saadanne Commissioner tillige faae et stærkere Politii til Raadighed for at udføre deres Gjerning. Nu vil jeg dog, naar Alle maa indrømme, at Politistyrken maa blive bedre, fraraade, at man svækker den under denne Overgangstilstand. Jeg troer ikke, at Rigsdagen skulde tage det Ansvar paa sig at svække det Eidet, der nu er givet, for at spare den ringe Sum, der her bliver Spørgsmaal om. Det vilde virkelig være Rigsdagen, der kom til at bære Ansvaret i saa Henseende, naar Retshaandhævelsen i den, som jeg haaber, korte Overgangstid, der vil ligge mellem den nuværende Tilstand og Retspleiens endelige Reform, skulde blive svækket. Det staaer mig aldeles klart, at dersom man vil gaae i den Retning, som de ærede Medlemmer ere gaaede i, maa man gribe til noget heelt Andet. Naar man vil lade Sognefogderne være ulønne, saa maa man give det Beløb, der nu

anvendes til Sognefogden, f. Ex. til at ansætte ridende Politii omkring paa Landet og forøge Summen noget, thi de ærede Medlemmer maae vide, at de ikke ville slippe saa billig, som man nu slipper med Sognefogden. Vil man lade den nuværende, jeg indrømmer ufyldestgjørende, Tilstand bestaae endnu i nogen Tid, saa gjøre man dette, vil man endeligt forandre den nuværende Tilstand, idet man svækker de ringe Midler, Politiet nu har til sin Raadighed for at udføre sin Gjerning, saa man maa stille Noget istedetfor. Siger man, at Sognefogderne skulde tjene uden Løn som saamange Andre i communale Bestillinger, finder jeg det urigtigt, thi Eigheden glipper. Naar Formanden for Sogneraadet vil tjene uden Løn, ligger det ganske naturlig deri, at han har en vigtig Gjerning at udføre, som giver ham baade Myndighed og Ære, og manges Mand bliver netop kaldet til denne Post, fordi han sætter Priis paa en saadan Stilling i Communen; men de ærede Medlemmer maae ikke troe, at en Sognefoged, alene for at have den Ære at anholde Forbrydere, foretage Advarning eller føre Tilsyn med Sneekastning eller deslige, skulde være særlig opfordret til at søge en saadan Stilling. Det, der hidtil har gjort, at der kunde findes dygtige og flinke Mænd som Sognefogder omkring i Sognene, er for en stor Deel, at de have haft den ringe Løn, de nu nyde; de ærede Medlemmer ville maaskee finde det mærkeligt, at det er saa, men jeg tvivler ikke paa, at det har bidraget til, at gode Kræfter virkelig have kunnet staves tilveie. Altsaa vil jeg tilraade de ærede Medlemmer at stille sig en ganske anden Opgave, nemlig at stasse nogle flere Penge til Politiet paa Landet og maaskee tage de Midler, som hidtil ere anvendte til Sognefogden, men da ogsaa lade denne blive fri for en Deel af det Arbejde, han har haft, og lade de Politibetjente, der bleve ansatte, overtage det. Dette med Hensyn til Lovforslaget i Almindelighed. Den ærede foregaaende Taler har allerede berørt de Enkeltheder, som væsentlig komme i Betragtning, og jeg troer, at han har fuldkommen Ret i, at naar det seer ud, som om der virkelig gives Sognefogderne Noget, er dette overmaade ubetydeligt; ganske vist